

мяницата му Мухичката благополучно изчезна една сутринь изъ прозореца на кжщичката и не се завърна вече.

Уроцитѣ по музика вървѣха много лошо. Свирчо не искаше и да чуе за това. За него бѣше важно да се научи да свири на цигулка и то любимата си пѣсенчица:

„Тирли-рли-рли и ти-ти-ти!“

А понеже цѣлата пѣсенчица се състоеше само отъ една нота, той скоро я научи. Учителътъ по музика пѣкъ се ядосваше и удряше ядно съ кракъ.

— Та това не е музика! . . . Това сж само звукове безъ всѣкаква хармония! . . .

Но Свирчо бѣше много доволенъ отъ свиренето си и казваше:

— На менъ се харесва. Знаете, пѣсенчицата е много проста, но въ нея има животъ, чувства. Това е главното.

— Да, но васъ ще ви изгонятъ отъ първата кжща, кждѣто поискате да дадете концертъ, — викаше музиканта.

Нищо не убѣди нашъ Свирча, че не може още добрѣ да свири и той почна да се готви за пжтъ.

— Канятъ ме въ една богата кжща — кухнята на графа. Тамъ има една бѣла печка, а подъ нея великолепна дупка. Тамъ е много удобно за менъ. Ако искате нѣкога да ми пишете, адресирайте го: „Графската кухня, подъ бѣлата печка, цѣпнатината, за Свирчо, до поискване.“ А сега до виждане мой драги учителю! . . . Прѣдставлявамъ си съ какво нетърпение ме чакатъ тамъ! . . .

— Много се съмнѣвамъ, — недовѣрчиво поклати глава Полскиятъ скакалецъ. — Толкова години се уча и пакъ нѣмамъ такива блѣстящи приеми, а ти. . .

III.

Трѣбва да ви кажа, че да слушашъ пѣсенята на Свирча е все едно да си набивашъ гвоздеи въ мозъка. Все едно и сжщо „Тирли-рли-рли и ти-ти-ти!...“ и то тѣй досадно, че умътъ ти да изхвъркне! И на-